

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **M. D.**
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2018, č. j. 033475/2018/KUSK-OSA/HLA, sp. zn. 033475/2018/KUSK/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Říčany, odboru právního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 10. 2017, č. j. OPE/17/34563/RA, sp. zn. OPE/16/49920 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že porušila § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když jako provozovatelka motorového vozidla nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když blíže neurčený řidič dne 4. 12. 2016 na pozemní komunikaci Říčanská v obci Říčany v daném úseku pozemní komunikace

překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 15 km/h (po započítání odchylky 3 km/h), za což jí byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve spojení s ustanovením § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně v obsáhlé žalobě uvedla řadu námitek. Z důvodu značné rozsáhlosti soud uvádí argumentaci žalobkyně až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti. Správní orgán I. stupně obdržel dne 5. 12. 2016 oznámení o podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ve spojení s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit blíže nezjištěný řidič tím, že „dne 4. 12. 2016 v 16:43 hodin na pozemní komunikaci ulice Říčanská (mezi ulicemi Kolovratská a Březinova v délce 335,360 m) v obci Říčany směr od Voděrádek jel s výše uvedeným vozidlem rychlostí 68 km/h. V naměřené rychlosti byla následně zohledněna tolerance měřicího zařízení 3 km/h (pro rychlosti do 100 km/h), resp. 3 % rychlosti (pro rychlosti nad 100 km/h), pro kterou jsou schvalovány rychloměry v České republice, a výsledná rychlost je 65 km/h. V daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, došlo tedy k jejímu překročení o 15 km/h.“ Součástí oznámení je i záznam o měření, který zachycuje výsledky měření rychlosti a čtyři fotografie ze silničního rychloměru MUR-07, v. č. MUR002/2014. K uvedenému je též přiložen ověřovací list č. 8012-OL-70228-16 měřidla v. č. MUR002/2014.
5. Na výzvu k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu žalobkyně správnímu orgánu I. stupně sdělila, že uvedené vozidlo řídil v den přestupku I. H.. Označený řidič nebyl kontaktní.
6. Dne 20. 4. 2017 vydal správní orgán I. stupně usnesení o odložení věci.
7. Dne 26. 4. 2017 doručil správní orgán I. stupně žalobkyni příkaz, kterým byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatelka motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
8. Proti příkazu podala žalobkyně prostřednictvím zmocněnce včasný odpor.
9. Dne 19. 10. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatelka motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 4. 12. 2016 nezajistila, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za

uvedené jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

10. Dne 23. 11. 2017 obdržel správní orgán I. stupně blanketní odvolání žalobkyně. Výzvou ze dne 28. 11. 2017 byla žalobkyně vyzvána k doplnění blanketního odvolání.
11. Dne 11. 12. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno doplnění blanketního odvolání, které ovšem opět neobsahovalo žádné odvolací námitky.
12. Dne 5. 6. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

13. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
14. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně vyjádřila souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání již v podané žalobě a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

15. Dříve než soud přistoupí k posouzení žalobních bodů, uvádí, že podaná žaloba obsahuje z hlediska rozsahu a právní argumentace obdobné žalobní body, jako žaloba projednaná u zdejšího soudu pod sp. 44 A 22/2018. Vzhledem k tomu, že je žalobkyně zastoupena týmtž advokátem, který je s rozsudkem ve věci sp. zn. 44 A 22/2018 seznámen, bude soud odkazovat na právní argumentaci uvedenou v označeném rozsudku. Dále také soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2018, č. j. 73 A 57/2017 – 53, ve kterém se uvedený soud zabýval částečně totožnými žalobními body, jejichž vypořádání bylo následně potvrzeno i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70. Zdejší soud se ztotožňuje s vypořádáním žalobních bodů v uvedených rozsudcích.
16. Soud ve stručnosti upozorňuje i na to, že správní orgán I. stupně pochybil při určení příslušné právní úpravy, která byla rozhodná pro posouzení věci. Jak je patrné ze záhlaví prvostupňového rozhodnutí aplikoval zákon o odpovědnosti za přestupky, avšak správně měl aplikovat správní řád, neboť řízení o správním deliktu resp. přestupku žalobkyně bylo zahájeno v době, kdy zákon o odpovědnosti za přestupky ještě nebyl účinný a podle přechodného ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„[z]ahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů.“* Nicméně s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 – 87, Sb. NSS č. 1926/2009, nemělo použití nesprávného právního předpisu vliv na posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v žalobních bodech. I při posouzení namítaných postupů a závěrů správního orgánu I. stupně, dospěl soud k závěru, že výsledek řízení o správním deliktu resp.

přestupku žalobkyně by byl týž.

17. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby v pořadí, jak jsou v ní uvedeny takto:

Neodložení věci

18. V tomto žalobním bodu žalobkyně upozorňuje na to, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a odvolávala se přitom na podmínky stanovené v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, kterými jsou nezahájení řízení o přestupku a odložení věci z důvodu, že správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, druhou podmínkou je zastavení řízení o přestupku z důvodu, že obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Podle žalobkyně byla první podmínka splněna jen zdánlivě, neboť správní orgán I. stupně neodložil věc, neboť ve spise není založeno žádné usnesení o odložení věci. Tento záznam s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 1. 2018, č. j. 15 A 129/2015 – 27, považuje žalobkyně za obligatorní podklad pro vedení řízení o správním deliktu. A i kdyby ve spise toto usnesení založeno bylo, bylo by protiprávní, protože o něm nebyla žalobkyně vyrozuměna. Žalobkyně se odkazuje na ustanovení § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), podle kterého platí, že „[o]dložení věci podle odstavců 1 až 3 vydá usnesení, které se pouze poznamená do spisu. O odložení věci se vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.“ Podle názoru žalobkyně byl správní orgán povinen vyrozumět osoby dotčené jednáním osoby podezřelé. Žalobkyně se považuje za osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé (řidičem vozidla). Podle žalobkyně jde o vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
19. Žalovaný k tomuto žalobnímu bodu uvedl, že správní orgán I. stupně věc přestupku odložil v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a dále upozornil na to, že žalobkyně označila jako řidiče osobu, kterou opakovaně označují provozovatelé vozidla zastupovaní společností O. V. s. r. o.
20. Soud nejprve konstatuje, že se zástupce mylí, pokud tvrdí, že správní spis neobsahuje usnesení o odložení věci. Usnesení o odložení věci ze dne 20. 4. 2017, č. j. OPE/17/10390/RA, se nachází na č. l. 7 správního spisu. Není tedy důvodná námitka, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu z důvodu neodložení věci. Věc byla řádně odložena.
21. V souvislosti s povinností správního orgánu I. stupně vyrozumět žalobkyni o odložení věci odkazuje soud z důvodu opakovaně uplatňované námitky zástupcem žalobkyně na rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 3. 2019, č. j. 44 A 22/2018 – 33 (dále též „zdejší odkazovaný rozsudek“ nebo „zdejší rozsudek“), a to konkrétně na vypořádání žalobního bodu v odstavcích 28 až 32, ze kterých vyplývá, že žalobkyně ani podle zákona o přestupcích ve znění novely č. 204/2015 Sb. s účinností od 1. 10. 2016 nesplňovala podmínky pro vyrozumění o odložení věci, neboť ji nebylo možné považovat za osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé, které by takové právo jinak obecně svědčilo. Žalobkyně nebyla osobou poškozenou ani osobu, které by svědčilo právo podat návrh na zahájení přestupkového řízení. Z těchto důvodů by žalobkyně ani nebyla oprávněna podat žalobu proti usnesení o odložení věci. Žalobní bod tak není důvodný.

Postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu

22. Žalobkyně namítala, že postup městské policie byl v rozporu s ustanovením § 79a zákona o silničním provozu, poněvadž nebylo prokázáno, že městská policie, která měla měřit rychlost motorového vozidla, vykonávala tuto činnost na místě určeném policií, přičemž na jiném místě rychlost měřit nesmí.
23. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Jelikož se jedná o podmínky provádění měření obecní policií, které vyplývají přímo ze zákona, není správní orgán povinen provádět dokazování, že skutečně bylo realizováno měření obecní policií v místě určeném Policií České republiky. Až v okamžiku, když by žalobkyně v průběhu správního řízení namítala, že uvedený úsek nebyl policií určen k měření rychlosti obecní policií, a toto své tvrzení by podložila konkrétními důkazy, musel by se správní orgán s uvedenými skutečnostmi, které by byly v rozporu se zákonnou povinností městské policie, vypořádat.
24. Vzhledem k tomu, že v průběhu správního řízení nevystaly žádné pochybnosti o tom, že by obecní policie měřila rychlost vozidel v úseku, který by nebyl určen policií, nemusel správní orgán splnění této zákonné podmínky jakkoli prokazovat. Není proto vadou řízení, když správní orgán v této situaci neprováděl automaticky dokazování o tom, že obecní policie měřila rychlost vozidel v úseku určeném Policií České republiky. Nelze spravedlivě po správních orgánech požadovat, aby za žalobkyni domýšlely prapodivné konstrukce vyvracející spáchání přestupku nebo správního deliktu, k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, publikované pod č. 3014/2014 Sb. NSS
25. K tomuto žalobnímu bodu soud ještě odkazuje na veřejně přístupné webové stránky města Říčany (<https://info.ricany.cz>), na kterých je v části odpovědi na žádosti o informace k žádosti ze dne 18. 9. 2015 týkající se úsekového měření v Říčanech odpověď, že místo měření určil Dopravní inspektorát Policie České republiky Praha venkov – jih, přičemž tato odpověď se týkala úseků vymezených v nájemní smlouvě č. 258/2014/NS, která je též dostupná na webových stránkách města Říčany a ve které je v čl. 5 mezi schválenými úseky zařazena i ulice Říčanská, tj. místo úsekového měření, na kterém bylo zjištěno přestupkové jednání, za které je žalobkyně objektivně odpovědná. Z uvedeného je patrné, že obecní policie prováděla měření v úseku určeném Policií České republiky, tedy v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Žalobní bod není důvodný.

Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

26. Také tento žalobní bod byl formulován zcela shodně, jako ve věci sp. zn. 44 A 22/2018. Proto soud odkazuje na odstavce č. 37 až 39 zdejšího rozsudku ze dne 12. 3. 2019 a na právní hodnocení v něm obsažené, podle kterého se náležitosti výroku rozhodnutí řídily podmínkami stanovenými správním řádem, nikoli zákonem o přestupcích a zákonem o odpovědnosti za přestupky. Povinnou náležitostí výroku o správním deliktu podle správního řádu nebyla forma zavinění. Žalobní bod je proto nedůvodný.

Nesrozumitelný výrok

27. Žalobkyně namítá, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelný. Dle tvrzení žalobkyně bylo ve výroku uvedeno a konstatováno, že „*Porušení povinnosti uvedeného právního předpisu pak odůvodňuje naplnění skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu*“ a dále, že „*řidič tak svým jednáním [...] naplnil skutkovou podstatu přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona.*“

28. Žalobkyní uvedená citace není přesná. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno: „*Provozovatel vozidla*

M. D., nar. X,

Bytem: X

se uznává vinným

tím, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.

Porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, kdy dne 04.12.2016 v 16:43 hodin na pozemní komunikaci ulice Říčanská (mezi ulicemi Kolovratská a Březinova v délce 335,360m) v obci Říčany směr od Voděrádek blíže neurčený řidič vozidla registrační značky X jel rychlostí 65 km/h po odečtení tolerance měřicího zařízení 3 km/h. V daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, došlo tedy k jejímu překročení o 15 km/h. Řidič tak svým jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil skutkovou podstatu přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.

V jednání shora uvedeného provozovatele vozidla správní orgán shledal po provedeném dokazování porušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Porušení povinností uvedeného právního předpisu pak odůvodňuje naplnění skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za což se jmenovanému provozovateli ukládá(…)“

29. Soud uznává, že je výše uvedený výrok komplikovaný a lze připustit, že mohl být formulován obratněji, nicméně z výroku je patrné, že je rozdělen do několika logických částí. V první části je konstatována vina žalobkyně, jakožto provozovatelky vozidla za to, že nezajistila, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Další část pak popisuje konkrétní jednání, kterým došlo k porušení pravidel provozu stanovených zákonem o silničním provozu. V závěrečné části je pak shrnuto, že právě toto podrobně popsání přestupkové jednání nezjištěného řidiče je tím jednáním, které v souhrnu naplňuje skutkovou podstatu přestupku provozovatele vozidla. Z uvedeného výroku je tak patrné, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla a dále bylo konkrétně popsáno, kde a jak došlo k přestupkovému jednání, za něž je žalobkyně jakožto provozovatelka vozidla objektivně odpovědná. Žalobní bod není důvodný.

Použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy

30. Žalobkyně dále namítá, že nebyly splněny podmínky pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o

silničním provozu, protože porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Podle žalobkyně měly správní orgány uvést znaky definující automatizovaný technický prostředek pro měření rychlosti bez obsluhy a následně měly tyto znaky porovnat s použitým rychloměrem. Zároveň správní orgány neprovedly ani dokazování, že se skutečně jednalo o automatizovaný technický rychloměr. V závěru tohoto žalobního bodu žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2018, č. j. 29 A 6/2017 – 45, který ale zdejší soud vyhodnotil jako nepřiléhavý, neboť se týkal věci, která byla správními orgány rozhodnuta, aniž by správní orgány do spisu založily podklady týkající se použitého rychloměru.

31. Žalobní bod není důvodný. Žalobkyně byla správními orgány opakovaně informována o tom, že přestupkové jednání bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. V prvostupňovém rozhodnutí byl uveden i typ rychloměru MUR-07, v. č. MUR002/2014 od výrobce AŽD Praha. Prvostupňové rozhodnutí též odkazovalo na obsah správního spisu, ve kterém byl založen zaměřovací list č. 1 a ověřovací list č. 8012-OL7022/-16, který ověřoval platnost ověření daného měřidla. Není tak pravda, že správní orgány neuvedly, jakým automatizovaným technickým prostředkem bylo měřeno a že není možné přezkoumat, zda jde o automat.
32. Ohledně námitky týkající se nutnosti uvedení znaků definujících automatický technický prostředek a provedení dokazování, kterým by došlo k porovnání těchto znaků a vlastností použitého automatizovaného technického prostředku soud uvádí, že jediným dělicím kritériem pro rozlišení, zda jde o automatický technický prostředek anebo manuální technický prostředek, je režim měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 – 37), kdy v případě automatického měření jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního měření provádí výběr vozu a měření rychlosti obsluha rychloměru. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Správní spis obsahuje i ověřovací list radarového rychloměru č. 8012-OL-70228-16 ze dne 27. 7. 2016, ze kterého vyplývá, že šlo o radarový rychloměr výrobce AŽD Praha s. r. o., typ měřič úsekové rychlosti MUR-07, výrobní číslo MUR002/2014, rychloměr byl zkoušen podle metrologického předpisu ČMI č. 812-MP-C215, a provedené zkoušky měřidla prokázaly, že předložený silniční rychloměr má požadované metrologické vlastnosti. Soud tak má za prokázané, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

Zavinění

33. Vzhledem k tomu, že i žalobní bod, který žalobkyně nazvala zavinění, zdejší soud v totožném znění opakovaně vypořádal, odkazuje na odstavce 54 – 58 zdejšího rozsudku ze dne 12. 3. 2019, ve kterém uvedl, že prokázání zavinění nebylo vyžadováno ani podle právní úpravy, která byla účinná i v době, kdy se správního deliktu dopustil žalobce, ani v aktuálně projednávaném případě žalobkyně, a dále soud uvedl, že nedošlo ke změně obligatorních znaků skutkové podstaty podle § 125f zákona o silničním provozu ani poté, co zákonodárce přistoupil k explicitnímu vyjmutí posuzování zavinění a správní orgány

nebyly povinny zkoumat míru zavinění žalobkyně na spáchání uvedeného správního deliktu, neboť podle úpravy § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu odpovídá provozovatel vozidla za spáchaný delikt na základě objektivní odpovědnosti. Žalobní bod tak není důvodný.

Neuvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci

34. V tomto žalobním bodě žalobkyně namítala nezákonnost rozhodnutí o sankci, a to z důvodu, že správní orgán zohlednil pouze § 125f odst. 3, § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a příslušnou vyhlášku v případě výroku o nákladech řízení.
35. Žalovaný k tomuto žalobnímu bodu citoval ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, a podle tohoto ustanovení platilo, že *„[z]a správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.“* Žalovaný má za to, že správní orgán I. stupně při ukládání sankce nepochybil.
36. Jak zákon o přestupcích (§ 7), tak zákon o odpovědnosti za přestupky (§ 2 odst. 1) stanovovaly, že *„[o]dpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.“* Časová působnost zákona o přestupcích vychází ze zásady obsažené v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod: *„Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.“*
37. V době spáchání přestupkového jednání (dne 4. 12. 2016) byl účinný § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění: *„Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.“*
38. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí, kterým uložil žalobkyni pokutu, uvedl, jak ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, které obecně stanovuje podmínky pro uložení pokuty provozovateli vozidla, tak ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, které stanovuje konkrétní výměru pokuty za přestupek, za jehož spáchání je žalobkyně objektivně odpovědná. Žalobní bod tak není důvodný.

Nepřihlédnutí k možnému mimořádnému snížení sankce

39. Též námitkou mimořádného snížení sankce se zdejší soud opakovaně zabýval. A vzhledem k tomu, že ji žalobkyně uplatnila v totožném znění, odkazuje na vypořádání této námítky v odstavcích 67 – 71 rozsudku ze dne 12. 3. 2019, č. j. 44 A 22/2018 – 33, neboť nyní posuzovaný případ má srovnatelný skutkový základ, který neodůvodňuje odchylku od dříve přijatých závěrů. Soud proto konstatuje, že nebyla dána povinnost správního orgánu I. stupně, resp. žalovaného, zabývat se důvody mimořádného snížení sankce ex offio. Zároveň žalobkyně v průběhu správního řízení neuplatnila žádný návrh ani neuvedla jediný důvod, pro který by bylo možné tohoto mimořádného institutu využít. Ze správního spisu také není zřejmé, že okolnosti případu nebo osoba žalobkyně byly něčím mimořádné ve vztahu k možnosti mimořádného snížení pokuty. Správní orgány měly rozhodovat podle správního řádu, nikoli podle zákona o odpovědnosti za přestupky. Ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky tak ani nemuselo být aplikováno.

40. *Absence formy zavinění řidiče*

41. Žalobkyně dále namítá, že je rozhodnutí nezákonné z důvodu, že správní orgány neprokázaly a ani netvrdily, že bylo jednání řidiče zaviněné. Žalobkyně odkázala na § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, podle kterého je možné přičítat provozovateli vozidla jednání, které vykazuje znaky přestupku. Zavinění je znakem přestupku, a proto se měly správní orgány zabývat naplněním této podmínky. Žalobkyně zastává názor, že ji nelze trestat v případě, když nebylo prokázáno, že bylo jednání řidiče zaviněné.
42. Podmínkou prokazování znaků přestupku, za který je následně objektivně odpovědný provozovatel vozidla, se zabýval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46, ve kterém uvedl, že *„je tak namístě vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu v současnosti totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků; zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v ustanovení § 3 přestupkového zákona). To samé ovšem platí i pro okolnosti vylučující odpovědnost za přestupek, které jsou, pokud jde o nutnou obranu a krajní nouzi, upraveny v ustanovení § 2 odst. 2 přestupkového zákona, ve zbytku je pak lze dovodit až na základě analogické aplikace norem trestního práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 – 135, č. 1338/2007 Sb. NSS). Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na ‚znaky přestupku podle tohoto zákona‘, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).“*
43. Uvedený výklad Nejvyššího správního soudu je plně aplikovatelný i na námitku žalobkyně, podle které měly správní orgány prokázat, že se řidič přestupku dopustil zaviněně. Vzhledem k tomu, že subjektivní stránka přestupku, tj. zavinění, je znak, který vyplýval § 3 zákona o přestupcích, od 1. 7. 2017 pak z § 13 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a nikoli ze zákona o silničním provozu, nebylo nezbytné, aby správní orgány prokazovaly, že řidič vozidla jednal zaviněně. Žalobní bod není důvodný,

Absence slovního popisu protiprávního jednání

44. Žalobkyně totožně namítala i absenci slovního popisu protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí. Jelikož i s touto náležitostí výroku rozhodnutí se zdejší soud zabýval, odkazuje na plně aplikovatelné závěry uvedené v odstavcích 89 – 93 rozsudku ze dne 12. 3. 2019, č. j. 44 A 22/2018 – 33. Vzhledem k tomu, že výrok rozhodnutí i v nyní projednávané věci obsahoval dostatečně určitý popis skutku vč. uvedení paragrafových odkazů na právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, není slovní popis protiprávního jednání nezbytnou součástí výrokové části prvostupňového rozhodnutí. Žalobní bod není důvodný.

Neoznámení úseku měření rychlosti vozidel dopravní značkou

45. Žalobkyně dále namítala, že řidič vozidla nebyl upozorněn na to, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření rychlosti vozidel. Dle žalobkyně měl být tento úsek označen dopravní značkou IP31a měření rychlosti a IP31b konec měření rychlosti ve smyslu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích.
46. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Uvedená verze zákona je účinná od 1. 8. 2011, tedy již řadu let před spácháním protiprávního jednání řidiče, ke kterému mělo dojít dne 4. 12. 2016, za něž nese žalobkyně objektivní odpovědnost podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s ustanovením § 10 odst. 3 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 4) zákona o silničním provozu.
47. Soud připouští, že od 1. 1. 2009 do 31. 7. 2011 bylo ustanovení § 79a účinné ve znění, kdy mělo dva odstavce, přičemž odstavce druhý stanovoval, že obecní policie může měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Ovšem zákonem č. 133/2011 Sb., kterým byl změněn zákon o silničním provozu, došlo k odstranění podmínky pro výkon měření rychlosti obecní policií spočívající v označení daného úseku stanovenými značkami. V této souvislosti soud odkazuje také na výroky poslanca Stanislava Humla, který uvedenou změnu navrhoval a v rámci obecné rozpravy při projednávání zákona dne 14. 12. 2010 odůvodňoval tak (dostupné na www.psp.cz), že používání značek k označení měřených úseků vede k nedisciplinovanosti řidičů, kteří přizpůsobí rychlost vozidla pouze v takto označeném úseku, avšak následně po oznámení konce měření rychlosti zase přidají plyn. Uvedené opatření tedy nevedlo všeobecně ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.
48. Záměrem zákonodárce bylo zrušit povinnost obecní policie označit úseky, ve kterých probíhá měření rychlosti, a z ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, účinném v době spáchání jednání, které naplňovalo znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, nevyplývá, že by mohla obecní policie měřit rychlost pouze na označených úsecích, tato povinnost ostatně nevyplývá ani z jiného právního předpisu, což je logické zejména s ohledem na skutečnost, že značení úseků, ve kterých probíhá měření rychlosti, se neosvědčilo jako prostředek ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Uvedené měření rychlosti tak probíhalo v souladu se zákonem.
49. V této souvislosti žalobkyně ještě namítala nepoužitelnost fotografií pořizovaných kamerami zaznamenávajícími rychlost kolemjedoucích automobilů, jako důkazu ve správním řízení, neboť se dle žalobkyně jedná o důkazy získané v rozporu s právem, neboť tyto kamery nejsou označeny jako kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel, zpravidla místních obyvatel, která do obce přijedou, aniž by z obce vyjížděla a obdobně jsou pořizovány fotografie vozidel, která z obce pouze odjíždějí. Případná argumentace, že tyto praktiky slouží k bezpečnosti dopravního provozu, nemohou podle žalobkyně omluvit porušování práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel.

50. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v rámci celého správního řízení nerozporovala použití fotografií jako důkazů ve správním řízení, musel se nyní až soud vypořádat s námitkou o nezákonném použití těchto fotografií z kamerového systému.
51. Podle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu platí, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Podle tohoto ustanovení tak musí být pro provedení důkazů splněny dvě podmínky, jejich vhodnost a zákonnost. Ovšem Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 8. 2013, č. j. 4 As 28/2013 – 24, Sb. NSS č. 2938/2014, připustil, že mohou nastat i okolnosti, kdy sice nebyl konkrétní důkaz pořízen v souladu se zákonem, avšak jeho použití ve správním řízení není vyloučeno. Vzhledem k tomu, že žalobkyně namítá nezákonnost použitého důkazu, soud nijak nehodnotil podmínku vhodnosti tohoto důkazu, neboť tu lze mít z povahy důkazu a skutkové podstaty věci za splněnou.
52. Podle ustanovení § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) platí, že obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů.
53. Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že v případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.
54. Zákon nestanoví přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Podle soudu však lze považovat za dostatečné a vhodné uveřejnění informace na veřejně přístupných internetových stránkách. Soud již výše odkazoval na webové stránky města Říčany (<https://info.ricany.cz>), na kterých je v sekci Policie, úsekové měření, uveřejněna informace o provádění úsekového měření, včetně uvedení jednotlivých úseků, kde měření probíhá. V uveřejněné tabulce je uveden i úsek ul. Říčanská. Je proto možné konstatovat, že byly splněny podmínky podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, neboť byly uveřejněny vhodným způsobem informace o provádění stacionárního měření v ul. Říčanská v Říčanech.
55. Na základě výše uvedených podmínek pro měření rychlosti obecní policií prostřednictvím stacionárního radarového měřiče tak soud uzavírá, že proběhlo v souladu se zákonem.
56. Zároveň se žalobkyně v tomto žalobním bodu domáhala i konstatování nezákonnosti použití fotografií z kamer umístěných v obci z důvodu jejich zásahu do soukromého života obyvatel. Vzhledem k tomu, že se totožným žalobním bodem zabýval soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2019, odkazuje na odstavce 105 až 110, které jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc a vyplývá z nich závěr, že jsou fotografie pořízené prostřednictvím stacionárního radarového měřiče použitelné jako důkazy ve správním řízení. Žalobní bod není důvodný.

Absence skutkové podstaty překročení rychlosti v úseku

57. V tomto žalobním bodě žalobkyně namítá, že právní řád České republiky nezná skutkovou podstatu deliktu překročení rychlosti na určitém úseku, ale pouze na konkrétním místě. Žalobkyně byla odsouzena za překročení tempa v určitém úseku, což

ale podle mínění žalobkyně právní řád České republiky neumožňuje.

58. Soud v první řadě upozorňuje na to, že žalobkyně je objektivně odpovědná za přestupek provozovatele vozidla, který spočíval v tom, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobkyně tak odpovídala za to, že nezajistila, aby (nezjištěný) řidič dodržel nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/hod.
59. Zároveň soud doplňuje, že podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platí, že „[v] obci smí jet řidič nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.“ Porušení stanovené povinnosti se dopustí každý řidič, který v obci překročí nejvyšší dovolenou rychlost. Není rozhodné, zda bude rychlost porušována v delším nebo kratším úseku. Ostatně, i proto, že je rychlost vektorová fyzikální veličina, která vyjadřuje, v jakém časovém úseku se změní poloha konkrétního tělesa, nebylo by možné, aby k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v jednom jediném bodě. Stanovení rychlosti v konkrétním bodě nebo v konkrétním úseku souvisí až s metodou zjišťování rychlosti. Zjištění rychlosti vozidla může probíhat jako stanovení okamžité nebo průměrné rychlosti. Metoda měření rychlosti však nemá vliv na naplnění skutkové podstaty spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Žalobní bod tak není důvodný.

Nevypořádání argumentů v odvolání a rozhodování úřední osoby, o jejíž nepodjatosti existují pochybnosti

60. V dalším žalobním bodě žalobkyně namítala, že se žalovaný nevypořádal s jejími odvolacími argumenty. Konkrétně odkazovala na doplnění odvolání ze dne 14. 12. 2017. A dále uváděla, že v doplnění odvolání namítala podjatost úřední osoby, která v dané věci rozhodovala, čímž měl žalovaný zatížit napadené rozhodnutí další vadou, neboť o námitce podjatosti nijak nerozhodl.
61. Žalovaný k těmto žalobním bodům uvedl, že společnost O. V. s. r. o., která vystupovala ve správním řízení jako zmocněnec žalobkyně, podala v listopadu a prosinci celkem deset evidovaných obecných podání ve znění: „Zmocněnec proto uplatňuje následující námítky jako námítky odvolací v každém případě, ve kterém zastupuje nebo bude zastupovat osobu, která byla nebo bude rozhodnutím prvního stupně, proti kterému bylo nebo bude podáno odvolání, uznána správním orgánem vinnou ze spáchání přestupku (správního deliktu) dle § 125f silničního zákona.“ Z uvedených deseti podání jsou dvě, která se týkají správního orgánu I. stupně, první bylo podáno dne 2. 11. 2017 a druhé dne 14. 12. 2017. Obsahy podání jsou totožné, bez uvedení účastníka řízení, bez uvedení konkrétních tvrzení, čísel jednacích a odvolacích námitek.
62. Dále žalovaný upřesnil, že v citovaném blanketním podání, které nebylo na výzvu doplněno, bylo uvedeno: „Zmocněnec také namítá, že všichni zaměstnanci správního orgánu – včetně starosty – jsou podjatí, resp. dosud nebyl prokázán opak, přitom k vyloučení z rozhodování ve věci postačuje již pochybnost o nepodjatosti. Tato pochybnost přitom nepochybně vzniká již ze samotné zákonné úpravy, jakož i z místních reálií, neboť je obecně známo, že v tomto městě se z měření rychlosti stal výnosný byznys (a nejen pro obec samotnou). Současně je porušována klasická právní zásada, nemo iudex in causa sua, jelikož zde rozhoduje úředník obce, tedy obec sama, o tom, zda uloží pokutu ve prospěch svého rozpočtu, nebo zda ji neuloží, a ponese k tomu ještě náklady řízení... Zmocněnec rovněž z opatrnosti vznáší námitku podjatosti též proti všem zaměstnancům odvolacího orgánu, jakož i proti hejtmanovi kraje,

jelikož lze předpokládat, že podobný systém nezákonné finanční motivace úředníků k vydávání zamítavých rozhodnutí existuje též u něj (na příkaz hejtmána), neboť se jedná o velmi rozšířený jev, který však lze prokázat pouze pomocí údajů známých pouze tomu příslušnému orgánu, zde odvolacímu orgánu. Zmocněnec proto navrhuje provést podobné dokazování, jako navržené výše, tedy dokazování, v rámci kterého bude ověřeno, zda (ne)existuje závislosti mezi rozhodovací praxí oprávněných úředních osob a výší jejich platu či obdržetím jiných benefitů).“

63. Žalovaný k této námitce uvedl, že žalobkyně zaměňuje obec, jako samosprávnou veřejnoprávní korporaci občanů, za orgán obce vykonávající přenesenou působnost. Dále žalovaný uvedl, že výše platů úředníků zařazených v úřadu je pevně stanovena nařízením vlády, a výše příjmů městského nebo krajského rozpočtu je nemůže nijak ovlivnit. Případné odměny pak podléhají podle zákoníku práce řádnému odůvodnění a přiznávají se pouze za mimořádné plnění úkolů. Dále žalovaný upozornil na změnu právní úpravy v § 14 odst. 2 správního řádu, který nově stanoví, že „[ú]řední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku.“ Podle žalovaného je námitka žalobkyně podřaditelná pod toto ustanovení, a tudíž není důvodná.
64. Správní spis obsahuje přípis žalovaného ze dne 8. 1. 2018, č. j. 134728/2017/KUSK-DOP/ZAM, který se vztahuje k podáním, která žalovanému učinil obecný zmocněnec žalobkyně, a to ve dnech 3. 11. 2017, 13. 12. 2017, 14. 12. 2017, 15. 12. 2017 a 21. 12. 2017, která měla obsahovat obecná doplnění odvolání. Žalovaný v daném přípise zmocněnci žalobkyně sdělil, že z uvedených podání není zcela zřejmé, zda v řízeních, která jsou podáními napadena, byla vydána již rozhodnutí, případně je naopak v některých případech zřejmé, že ještě nebyla prvostupňová rozhodnutí ani vydána. Dále žalovaný obecného zmocněnce žalobkyně upozornil na to, že učiněná podání nesplňují náležitosti vyžadované § 37 odst. 2 a § 82 odst. 2 správního řádu. Dále zmocněnce žalobkyně upozornil na to, že v důsledku absence prioritních informací pak nelze tato podání řádně identifikovat a tím přiřadit ke konkrétním rozhodnutím správních orgánů I. stupně. Přípisem ze dne 8. 1. 2018 vyzval zmocněnce žalobkyně, aby předmětná podání doplnil a zároveň zmocněnce žalobkyně upozornil na to, že pokud tak neučiní, nebude se uvedenými podáními dále zabývat. Z vyjádření žalovaného pak vyplývá, že zmocněnec žalobkyně uvedená podání nikterak nedoplnil.
65. Soud předně uvádí, že žalobní body žalobkyně týkající se nevypořádání odvolacích námitek a námitky podjatosti jsou pouze obecného znění. Žalobkyně nezmiňuje jedinou odvolací námitku, kterou měla v doplnění odvolání ze dne 14. 12. 2017 uplatnit a dále nikterak nespecifikuje důvody podjatosti, které žalovanému přdestřela v obecné rovině. Jestliže tedy žalobkyně namítá vady napadeného rozhodnutí toliko obecně a nekonkrétně, není nesprávný postup soudu, pokud námitky rovněž vypořádá obecně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 – 41). Z přípisu žalovaného ze dne 8. 1. 2018 vyplývá, že podaná odvolání resp. doplnění odvolání, která žalovanému zmocněnec žalobkyně doručil, byla pouze blanketní, případně nesplňovala náležitosti vyžadované § 37 odst. 2 a § 82 odst. 2 správního řádu. Žalovaný zmocněnce žalobkyně řádně vyzval, aby předmětná podání doplnil. Zmocněnec žalobkyně však zůstal nečinný a uvedená podání nedoplnil.
66. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neuvedla jedinou odvolací námitku, která měla zůstat nevypořádána, zároveň je z přípisu žalovaného ze dne 8. 1. 2018 patrné, že podaná

doplnění odvolání hromadně zasílaná v uvedené době žalovanému neobsahovala náležitosti podle § 37 odst. 2 a § 82 odst. 2 správního řádu, není vadou řízení, když žalovaný v napadeném rozhodnutí explicitně neuvedl, jak s uvedenými hromadnými podáními naložil, neboť zmocněnce žalobkyně výzvou z 8. 1. 2018 řádně upozornil na to, že v případě nedoplnění podání k nim nebude přihlížet.

67. Soud konstatuje, že hromadná podání doručovaná zmocněncem žalobkyně žalovanému v prosinci 2017, nesplňovala náležitosti podání ve smyslu § 37 odst. 2 správního řádu, neboť jak uváděl žalovaný ve výzvě z 8. 1. 2017, uvedená podání nebyla konkretizována ve vztahu ke správním řízením, případně neobsahovala udělenou plnou moc, anebo nebylo zřejmé, za jakého účastníka řízení zmocněnec žalobkyně podání činí. Správní orgán je povinen poskytnout podateli součinnost při odstraňování vad (žalovaný tak výzvou ze dne 8. 1. 2018 učinil), případně posuzovat podání podle jeho obsahu, nikoli podle toho, jak je označeno. Ovšem v případě zmocněnce žalobkyně je zřejmé, že se jedná o jednu z procesních taktik, jejímž účelem je zatemnit průběh správního řízení před správním orgánem I. stupně, případně před žalovaným a připravit si tak prostor pro budoucí námitky uplatněné u soudu, ve kterých se bude zástupce žalobkyně dovolávat konstatování procesních pochybení žalovaného či správního orgánu I. stupně, které se ale snaží svým chováním vyvolat. Toto účelové jednání nelze akceptovat a poskytnout mu soudní ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017 – 31).
68. Námitka podjatosti by měla být dostatečně konkrétní a to v tom smyslu, aby z ní bylo vůbec seznatelné, v čem je spatřován poměr úředníka k věci, účastníkovi řízení či jeho zástupci/zmocněnci a dále musí být popsán zájem, který by měl úředník na dané věci mít. Již jen z podstaty věci, že zmocněnec žalobkyně učinil hromadné podání k neurčitému počtu řízení, u nichž vznesl námitku podjatosti, vylučuje, aby bylo takové podání dostatečně individualizované, a aby vůbec vzbuzovalo pochybnosti o podjatosti úředníků rozhodujících v konkrétním řízení o přestupku žalobkyně, ve kterém by případně mělo být o dané námitce rozhodnuto. Přílehlavé je v tomto ohledu konstatování Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 107/2013 – 30, ve kterém shrnul, že *„[o]becně k problematice posuzování objektivního způsobu vedení řízení před správními orgány považuje Nejvyšší správní soud za potřebné zdůraznit, že nelze jen tak účelově obvinít úředníka z podjatosti hromaděním difamujících spekulací a kombinací a očekávat, že bez přesvědčivých důkazů, případně s účelově vytvářenými „důkazy“ nebo dokonce bez důkazů, bude takové obvinění „z opatrnosti“ akceptováno. Takové snahy, směřující k paralyzování výkonu státní správy, nemají nic společného s ochranou jakýchkoli oprávněných zájmů a v principu škodí také ochraně veřejných subjektivních práv účastníků řízení před správními soudy.“*
69. Obsah námitky podjatosti reprodukoval žalovaný ve vyjádření k žalobě, zároveň námitku nevypočítával v napadeném rozhodnutí, neboť, jak ostatně vyplývá i z přípisu ze dne 8. 1. 2018, námitka podjatosti vtělená do doplnění odvolání a toto podání jako celek, neobsahovalo veškeré zákonné náležitosti podání podle § 37 odst. 2, resp. § 82 odst. 2 správního řádu. Zmocněnec žalobkyně na uvedenou výzvu nikterak nereagoval a ani v žalobě pak žalobkyně netvrdila nic o tom, že námitka podjatosti splňovala zákonné požadavky. Žalobkyně toto netvrdila ani poté, co byla seznámena s vyjádřením žalovaného. Lze tedy mít na základě správního spisu za prokázané, že námitka podjatosti nebyla uplatněna řádně, neboť podání nesplňovalo náležitosti podle § 37 odst. 2 správního

řádu.

70. Dále soud uvádí, že námitka, kterou zmocněnec žalobkyně uplatnil ve správním řízení u žalovaného, neobsahovala ani individualizované informace, které by svědčily o tom, že v případě žalobkyně rozhoduje podjatá úřední osoba. Zmocněnec žalobkyně namítal skutečnosti, kterými se snažil navodit dojem, že u žalovaného došlo k systémové podjatosti, a tuto podjatost dovozoval dokonce ze samotné zákonné úpravy, na základě které rozhoduje úředník obce, tedy obec sama o tom, zda uloží pokutu ve prospěch svého rozpočtu, nebo zda ji neuloží, a ponese k tomu ještě náklady řízení. Uvedené odůvodnění námítky podjatosti vychází z předpokladu, že celá právní úprava týkající se postihu za porušování pravidel silničního provozu případně povinností řidiče je motivována finančním aspektem a až jakousi ziskuchtivostí obcí, případně rozhodujících úředníků. Takováto koncepce je ale zcela mylná a nemá žádnou oporu v dotčených právních předpisech ani způsobu, jakým jsou tyto předpisy aplikovány. Účelem úpravy pravidel provozu na pozemních komunikacích je zajistit bezpečný a plynulý provoz a tím chránit účastníky silničního provozu před újmou na zdraví, či škodou na majetku. To, že je možné za porušení pravidel silničního provozu uložit mimo jiné i pokutu, neznamená, že se jedná o šikanózní úpravu mající za cíl pouze obohatit obecní pokladny a „vytěžit“ jednotlivé účastníky silničního provozu. Cílem ukládaných sankcí je donutit neukázněné řidiče, aby pod hrozbou správního trestu dodržovali stanovená pravidla silničního provozu a neohrožovali svým jednáním zájmy chráněné zákonem. Uplatněná námitka podjatosti navíc *de facto* nevyjadřuje jakoukoli (i systémovou) podjatost úředníků žalovaného, ale vyjadřuje postoj zmocněnce žalobkyně, který z principu své činnosti odmítá postih řidičů za neukázněné jednání, a který se jim snaží zajistit, aby případnému postihu unikli. Žalobní bod není důvodný.

Nesouhlas žalobkyně a jejího právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů

71. Závěrem soud k vyjádřenému nesouhlasu žalobkyně se zveřejňováním osobních údajů žalobkyně a jejího právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrhu na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci konstatuje, že se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v jeho usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145. Nejvyšší správní soud uvedl, že „*zveřejňování a anonymizace rozhodnutí zdejšího soudu e řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a/ citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu k zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b/ údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d/ jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e/ jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.*“ Dále Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29 (který se sice týkal poskytování

informací, nicméně argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít), kde uvedl, že „jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupování klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce nebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být ‚sekundárně viktimizován‘, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.“

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

72. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
73. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně